

הרשימה שלי : סיפור נפלא

זהו סיפור נפלא...

יום אחד ביקשה מורה מהתלמידים שלה שירשמו את רשימת שמותיהם של התלמידים האחרים בכיתה על גבי שני גיליונות נייר, בהשאירם רווח ליד כל שם.

אז היא ביקשה מהם לחשוב על הדבר הנחמד ביותר שביכולתם להגיד על כל אחד ואחד מחברייהם לכיתה ולרשום אותו.

במשך כל הזמן שנותר מהשיעור גמרו התלמידים את המטלה שלהם, ובעזבם את הכיתה, מסר כל אחד מהם למורה את הדפים.

באותה השבת, ישבה המורה ורשמה את שמו של כל תלמיד על דף, וכתבה את כל מה שהתלמידים האחרים אמרו עליו.

ביום שני נתנה המורה לכל תלמיד את הרשימה שלו/שלה. לא לקח זמן רב, וכל הכיתה חייכה. "באמת?" היא שמעה את הלחישה. "מעולם לא ידעתי שהייתי בעל/ת משמעות למישהו!" ו, "לא ידעתי שהאחרים אוהבים אותי כל-כך". אלה היו מרבית התגובות.

אף אחד מעולם לא הזכיר את הדפים האלה בכיתה שוב. היא מעולם לא ידעה אם הם דיברו עליהם ביניהם בהפסקות או עם הוריהם, אך זה לא היה חשוב. התרגיל השיג את מטרתו.

התלמידים הרגישו טוב בקשר לעצמם וביחס אל האחרים.

קבוצת התלמידים המשיכה הלאה. מספר שנים לאחר מכן, אחד מהתלמידים נהרג בויטנאם והמורה הוזמנה להשתתף בלווייתו.

היא לא ראתה איש צבא בארון צבאי מעודה. הוא נראה כה נאה, כה בוגר.

הכנסייה הייתה מלאה בחבריו. אחד אחרי השני, עברו אלו שאהבו אותו ליד הארון לחלוק לו כבוד אחרון. כשניגשה המורה בהגיעה תורה, אחד מהחייילים שתפקידו היה לשאת את הארון, ניגש אליה.

"האם את היית המורה של מארק למתמטיקה?" הוא שאל. היא הנהנה: "כן".

אז הוא אמר: "מארק דיבר עליך רבות".

לאחר הלוויה, הלכו מרבית חבריו של מארק לארוחה. הוריו של מארק היו שם, מחכים לדבר עם המורה.

"ברצוננו להראות לך דבר מה," אמר אביו, בהוציאו את הארנק מכיסו. "הם מצאו את זה על מארק כאשר הוא נהרג. חשבנו שאולי תזהי את זה."

בפותחו את הארנק, הוא הוציא בזהירות שתי פיסות נייר מהוהות שנראה שקיפלו אותן חזור וקפל מספר רב של פעמים.

המורה ידעה אפילו מבלי להסתכל שפיסות הנייר הללו היו אלה שעליהם היא רשמה את הרשימה של הדברים הטובים שכל אחד מחבריו כתב עליו.

"אנחנו רוצים להודות לך כל-כך על שעשית את זה," אמרה אמו של מארק. "כפי שאת יכולה לראות, מארק שמר על זה מכל משמר."

כל חבריו לכיתה לשעבר של מארק החלו להיאסף מסביב.

צ'ארלי חייך די במבוכה ואמר, "אני עדיין שומר את הרשימה שלי במגירה העליונה בשולחן שלי בבית".

אשתו של צ'אק אמרה, "צ'אק ביקש ממני שאשים את שלו באלבום החתונה שלנו."

"גם לי יש את הרשימה שלי," אמרה מרילין. "היא בתוך היומן שלי."

אז ויקי, חברה אחרת לכיתה, הושיטה את ידה לתיק שלה, הוציאה את הארנק והראתה לכולם את הרשימה שלה לכל הקבוצה. "אני נושאת את זה תמיד איתי," וללא הנד עפעף הוסיפה ואמרה: "אני חושבת שכולנו שמרנו את הרשימות שלנו."

ברגע זה התיישבה המורה והחלה לבכות. היא בכתה על מארק ועל כל חבריו שלא יוכלו לראותו עוד לעולם.

צפיפות האוכלוסייה בחברה שלנו היא כה גדולה שאנחנו נוטים לשכוח שהחיים יגמרו יום אחד, ואנחנו לא יודעים מתי היום הזה יגיע.

אז בבקשה, הגידו לאנשים שאתם אוהבים ואיכפת לכם מהם, שהם מיוחדים וחשובים. אימרו להם, לפני שיהיה זה מאוחר מידי...

זיכרו, אתם פורמים את מה שאתם תופרים,
מה שאתם שמים בחייהם של האחרים יחזור פעם לחייכם שלכם.

מי ייתן וימיכם יהיו מבורכים ומיוחדים כפי שהנכם.